

[Gillstrup]

tjener ud over 25.000 kr. Som prisforhold og levevilkår er i Danmark i øjeblikket, ligger eksistensminimum væsentligt højere end 25.000 kr., og derfor er et bundfradrag af den størrelse, vi har i øjeblikket, særdeles uciviliseret.

At vi også kan være enige med statsministeren i, at det er uciviliseret at opkræve 68 pct. i indkomstskat hos nogle mennesker, er så en anden snak. Det er vel uciviliseret i det hele taget at opkræve indkomstskat, for det, folk har tjent ved at gøre en indsats, skal de selv have lov til at beholde, således at man inddriver de fornødne skattemidler på, hvad folk forbruger, ikke hvad de gavner samfundet med.

Men når vi altså er i en sådan situation, at vi skal vælge mellem det, som statsministeren med rette kalder uciviliseret, og det, som ganske klart er særdeles uciviliseret, var vi særdeles tilfredse med, at TV-Avisen i aftes som sin spidsnyhed kunne bringe, at der var et flertal i dette Folketing, som frem for statsministerens reduktion af marginalskatten – når man skal vælge og kun kan få én ting – foretrækker en klækkelig forhøjelse af det skattemæssige bundfradrag, for det er dér, vi virkelig har det store behov, også af hensyn til dansk erhvervsliv og af hensyn til lavtlønsproblemet, som kun kan løses ved at forhøje den skattefrie bundgrænse ganske væsentligt. Hvis vi gør det på en anden måde, smitter det nemlig af opadtil, og derfor er det mere relevant erhvervsskattemæssigt at forhøje den skattefrie bundgrænse end at sænke 12 pct.s-skatten eller 6 pct.s-skatten.

Når man har set denne meget klare dokumentation i TV-Avisen i aftes, er det unægtelig sørgeligt i dag at skulle behandle et forslag, hvor skatteministeren foreslår – og får medhold bl.a. hos Socialdemokratiet – at skærpe reglerne omkring det skattefrie bundfradrag, så der udskrives yderligere 600 mio. kr. i skat. Det går jo ud på, at man ikke lader det skattefrie bundfradrag udvikle sig i overensstemmelse med gældende lov, men i stedet beskærer det, som det ellers fint ville være blevet i 1990. Derfor vender vi os kraftigt imod skatteministerens forslag.

For så vidt angår skatteministerens ændringsforslag, er det jo noget, som vi næsten altid diskuterer på denne årstid, nemlig: Hvordan sikrer man, at den enlige pensionist uden nogen særlige ekstrainkomster ikke pludselig skal ind i hele skattemøllen? Det var Frem-

skridtspartiet, der startede denne problemstilling engang i 1970'erne. Så fik vi tilslutning af SF, senere kom vi frem til at få et flertal, og nu ser det efter skatteministerens ændringsforslag ud til, at det er et enigt Folketing, der står bag.

Så meget desto mere kede af det blev vi selvfølgelig i Fremskridtspartiet, da vi læste, at betænkningen var udformet således, at Fremskridtspartiet, der jo har været drivkraften i denne sag rent historisk set, ikke kunne støtte skatteministerens ændringsforslag nr. 4, til trods for at vi både mundtligt og skriftligt i Skatteudvalget ganske entydigt har sagt, at vi støtter skatteministerens ændringsforslag vedrørende pensionisterne. Det er altså forkert, hvis der er nogen, som vil læse betænkningen således, at Fremskridtspartiet ikke støtter forslaget. Det er en fejl, som er sket, uden at vi har haft nogen som helst indflydelse på det. Vi sagde og skrev, at vi støttede forslaget, og betænkningen siger altså noget andet. Men nu turde det være dementeret!

Mens vi altså er helt enige i, at man på ældreområdet skal sørge for, at det, der tabes ved, at folkepensionen er for lille, må vindes ind igen ved, at man giver nogle bedre skattemæssige behandlinger, så er vi 90 pct. uenige i det, som hr. Stavvad og hr. Jens Thoft fremførte om børnefamilieydelse. Der er en enorm forskel på at hjælpe de ældre og at bruge skatteydermidler til børnefamilier. Børnefamilier er karakteriseret ved to ting: for det første kan de selv vælge, om de vil have børn eller ej, og det er uanstændigt at ville have børn, hvis man ikke selv kan forsørge dem. Så kan man lade være med det og ikke regne med, at man bare kan komme og rage til sig fra statskassen. Det at blive ældre er derimod noget helt, helt andet.

Dernæst er der den meget, meget store forskel, at børnefamilien kan gå ud og give den en skalle ekstra, tjene nogle flere penge og sørge for at få en tante eller mormor, eller hvad det er, til at passe børnene i stedet for at rende rundt og nasse på samfundet. Derfor er det forkert, at vi overhovedet giver disse børnetilskud, det er rent og skært lefleri for at rage nogle stemmer til sig, når hr. Stavvad og hr. Jens Thoft står her og siger, at vi skal bruge offentlige midler på børnefamilierne. Skal dette samfund fungere, skal børnefamilierne i hvert fald være selvhjulpne, for de er jo netop i den alder, hvor de kan give den en skalle mere og disponere deres